

רְזָא דְחַכְמָתָא אֵית בֵּיה, וְאֵית לָן לְאַסְתְּפְלָא
 בֵּיה, דְּלֹאוּ סִיפֵיה רִישֵׁיה, וְלֹאוּ רִישֵׁיה סִיפֵיה.
 אֲלֵא תָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 בְּעֵי לְמִידָן עֲלֵמָא בְכַפְנָא, לֹא יְהִיב מְלָה
 דָּא לִידָא דְכְרוּזָא, דְהָא כָּל דִּינִין אַחְרַנִּין
 דְעֲלֵמָא, פְּרוּזָא כְּרִיזוּ עֲלוּהִי עַד לֹא יִיתוּן
 לְעֲלֵמָא, וְדִינָא דָּא לֹא אַתִּייהִיב לְכְרוּזָא, אֲלֵא
 קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַכְרִיזוּ עֲלֵיהּ וְקֹאֲרִי. הַדָּא
 הוּא דְכְתִיב, (מלכים ב' ח) פִּי קָרָא יְיָ לְרַעֲב. מַהֲהִיא
 שַׁעְתָּא אַתְּפַקְדָן עַל עֲלֵמָא מְמַנָן אַחְרַנִּין,
 בְּפַקִּידוֹ דְרַעֲב. (דְתַרְעִין).

וְאִסּוּר לִיָּה לְבַר נֶשׁ דְּאֵית לִיָּה שְׁבַעָא, לְאַחְזָאָה
 בְּגִרְמִיָּה שְׁבַעָא, דְהָא אַחְזִי פְּגִימוֹ
 לְעֵילָא, וְאַכְחִישׁ מְלָה דְמִלְפָּא, וְכַבִּיכּוּל פְּאֵלוֹ
 אַעֲבַר מְמַנָן דְמִלְפָּא מֵאַתְרֵיהּ. וְעַל דָּא אָמַר
 יַעֲקֹב לְבִנּוֹי, לָמָּה תִתְרָאוּ, לָמָּה תַעֲבִידוּ פְּגִימוֹ
 לְעֵילָא וְלַתַּתָּא, וְלֹאֲכַחֲשׂא מְלָה דְמִלְפָּא, וְכָל
 אֵינּוּן מְמַנָן בְּכְרִיזוֹ דִּילִיָּה.

אֲבָרְ הִנֵּה שְׁמַעְתִּי כִי יֵשׁ שְׁבַר בְּמַצְרִים רְדוֹ
 שְׁמָה, וְתַמָּן אַחְזִיאוּ גִרְמֵיכּוֹ בְּשְׁבַעָא,
 וְלֹא תַכְחִישׁוּ פְּמִלָּא דְלְעֵילָא הַכָּא. וְתָא חֲזִי,
 יַעֲקֹב פְּמָה תְּבוּאָה הוֹת לִיָּה, וְלֹא בְּעֵי לְשַׁבּוּר
 אֲלֵא בְּתוֹךְ הַבָּאִים בְּגִין דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח פְּגִימוֹ
 בְּעוֹבְדָא דִּילִיָּה.

השלמה מהחשמטות (סימן ג)

אָמַר רַבִּי רְחוּמָאִי מָהוּ דְכְתִיב וַיִּשָּׂא אֶהְרֶן אֶת
 יָדָיו אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם וַיִּרְד, וְהָא כְּבַר
 יִרְד. אֲלֵא וַיִּרְד מְעֻשׂוֹת הַחַטָּאת וְהַעוֹלָה וְאַחַר
 כֵּן וַיִּשָּׂא אֶהְרֶן אֶת יָדָיו אֶל הָעַם. נְשִׂאוֹת זו
 לָמָּה, לְפִי שְׁהַקְרִיב קֶרְבָן וְנִתְרַצָּה לְפָנַי אֲבִיהֶם
 שְׁבַשְׁמִים. פְּדָאֲמַר צְרִיךְ אוֹתוֹ שְׁמַקְרֶבֶן
 לְעֵלְיוֹנִים וּמִיַּחְדָן לְיִיחַד בְּכֻלָּן אֵלוֹ. וּמָה
 אֶל הָעַם, בְּעַבּוּר הָעַם. וּמָאִי טַעְמָא בְּנְשִׂאוֹת

בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ סוּד שֶׁל חֲכָמָה,
 וְיֵשׁ לָנוּ לְהַתְּבוּנָן בּוֹ, שְׂאִין סוּפוֹ
 רִאשׁוֹ וְאִין רִאשׁוֹ סוּפוֹ.
 אֲלֵא בָּא רֵאָה, בְּשַׁעָה שְׁהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְדוּן אֶת הָעוֹלָם
 בְּרַעֲב, אֵינּוּ נוֹתֵן דְּבַר זֶה לְיַדִּי
 הַפְּרוּז, שְׁהִרִי כָּל הַדִּינִים הָאַחֲרִים
 שֶׁל הָעוֹלָם, הַפְּרוּז מְכַרִּיז עֲלֵיהֶם
 טָרַם שְׂיַבְאוּ לְעוֹלָם, וְהַדִּין הַזֶּה
 לֹא נָתַן לְפְרוּז, אֲלֵא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מְכַרִּיז עֲלָיו וְקוֹרָא. זֶהוּ
 שְׁכַתּוּב (מלכים-ב' ח) פִּי קָרָא ה' ^{ה'}
 לְרַעֲב. מֵאוּתָהּ שַׁעָה נִפְקָדִים עַל
 הָעוֹלָם מִמְּנִים אַחֲרִים בְּפַקִּידַת

הַרַעֲב (שֶׁל הַשְּׁעָרִים).

וְאִסּוּר לְאָדָם שְׂיֵשׁ לוֹ שְׁבַע
 לְהִרְאוֹת בְּעַצְמוֹ שְׁבַע, שְׁהִרִי
 מִרְאָה פְּגָם לְמַעֲלָה וּמְכַחֵשׁ אֶת
 דְּבַר הַמְּלָךְ, וְכַבִּיכּוּל הַעֲבִיר אֶת
 הַמְּמַנִּים שֶׁל הַמְּלָךְ מִמְּקוֹמָם. וְעַל
 כֵּן אָמַר יַעֲקֹב לְבִנּוֹי לָמָּה תִתְרָאוּ,
 לָמָּה תַעֲשׂוּ פְּגָם לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה
 וְלַהַכְחִישׁ אֶת דְּבַר הַמְּלָךְ וְכָל
 אוֹתָם הַמְּמַנִּים בְּכְרִיזָה שְׁלוֹ.

אֲבָרְ הִנֵּה שְׁמַעְתִּי כִי יֵשׁ שְׁבַר
 בְּמַצְרִים רְדוֹ שְׁמָה, וְשֵׁם הִרְאוּ
 אֶת עַצְמָכֶם בְּשַׁבַּע, וְאַל תַּכְחִישׁוּ
 פְּמִלָּא שֶׁל מַעֲלָה כָּאֵן. וּבָא רֵאָה,
 כְּמָה תְּבוּאָה הִיָּתָה לְיַעֲקֹב, וְלֹא
 רִצָּה לְשַׁבּוּר אֲלֵא בְּתוֹךְ הַבָּאִים,
 כְּדִי שְׁלֹא יִמָּצֵא פְּגָם בְּמַעֲשָׂהוּ.

השלמה מהחשמטות סימן ג

אָמַר רַבִּי רְחוּמָאִי, מָהוּ שְׁכַתּוּב
 וַיִּשָּׂא אֶהְרֶן אֶת יָדָיו אֶל הָעַם
 וַיְבָרְכֵם וַיִּרְד, וְהִרִי כְּבַר יִרְד?
 אֲלֵא וַיִּרְד מְעֻשׂוֹת הַחַטָּאת
 וְהַעֲלָה, וְאַחַר כֵּן וַיִּשָּׂא אֶהְרֶן אֶת
 יָדָיו אֶל הָעַם! נְשִׂאוֹת זוֹ לָמָּה?
 לְפִי שְׁהַקְרִיב קֶרְבָן וְנִתְרַצָּה לְפָנַי
 אֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. כְּמוֹ שְׂאֲמַר,
 צְרִיךְ אוֹתוֹ שְׁמַקְרֶבֶם לְעֵלְיוֹנִים
 וּמִיַּחְדָם, לְיִיחַד בְּכֻלָּם אֵלוֹ. וּמָהוּ

לְבַרְךְ לְהוֹן בְּבִרְכָה, אֲלֵא

משום ד'יש באדם עשר אצבעות רמז ל'י ספירות שנתתמו בהון שמים וארץ. (עד כאן מההשממות).

הו פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ותנינן ידו פתיב, דבעי לזקפא ימינא על שמאלא. ואמאי. לאחזאה עובדא לתתא, בגין דיתער עובדא לעילא.

כתוב (ויקרא כ"ה) והעברת שופר תרועה בחדש השבועי וגו', שופר תרועה אמאי. אלא שופר, דמתבר שלשלאין, דמתבר שולטנותא מפל עבדין. ובעיא לאחזאה שופר דאיהו פשיט, ולא כפיה, לאחזאה חירו לכלא, דהא יומא גרים. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ועל דא שופר, ולא קרן, בגין לאחזאה מאן הוא אתר דאקרי שופר.

זבאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעין לאתדבקא במלכא קדישא, ולא תערא חילא דלעילא, ולא משכא קדשה דמאריהון עליהו, בגין כף פתיב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך וגו'. (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אלהיכם חיים כלכם היום.

הקדמת רעיא מהימנא

ושמרתם מצותי ועשיתם אותם וגו'. (ויקרא כב) פקודין דמארי עלמא, הא תנינן. דכתיב ושמרתם מצותי ועשיתם אותם. אי נטורי קא בעינן, עבידא למה. תו, כל פקודי אורייתא אינון בתרין גוונין דאינון חד, זכור ושמור, זכור לדכורא, ושמור לנוקבא. וכלהו כללא קדא, אי שמור לנוקבא אמאי כתיב ושמרתם (את כל) מצותי.

אלא פלא בהאי קרא, ושמרתם: דא שמור. ועשיתם: דא זכור, דכלא רזא קדא. זכירה דא איהי עשיה,

אל העם? בעבור העם. ומה הטעם בנשיאות לברך אותם בכרחה? אלא משום שיש באדם עשר אצבעות, רמז לעשר ספירות שנתתמו בהן שמים וארץ: (ע"כ מההשממות).

עוד פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ושנינו, ידו פתיב, שרצה לזקף ימין על שמאל. ולמה? להראות מעשה למטה, כדי שיתעורר מעשה למעלה.

כתוב (שם כה) והעברת שופר תרועה בחדש השבועי וגו'. למה שופר תרועה? אלא שופר שמשבר שלשלאות, שמשבר את השלטון מפל העבדים. וצריך להראות שופר שהוא פשוט, ולא כפוף, להראות חרות לכל, שהרי היום גורם. ובכל צריך להראות מעשה, ועל פן שופר ולא קרן, כדי להראות מיהו המקום שנקרא שופר.

אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, שהם יודעים להדבק במלך הקדוש, ולעורר כח שלמעלה, ולהמשיך את קדשת רבונם עליהם. משום כף פתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך וגו'. (שם ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום.

הקדמת רעיא מהימנא

ושמרתם מצותי ועשיתם אתם וגו'. מצוותיו של רבון העולם, הרי שנינו, שכתוב ושמרתם מצותי ועשיתם אתם. אי שמירה הם צריכים, למה מעשה? ועוד, כל מצוות התורה הם בשני גונים שהם אחד, זכור ושמור. זכור לזכר, ושמור לנזקה, וכלם כלל אחד. אם שמור לנזקה, למה פתיב ושמרתם (את כל) מצותי?

אלא הפל בפסוק הזה. ושמרתם - זה שמור. ועשיתם - זה זכור, שהפל סוד אחד. זכירה זוהי עשיה. שהרי מי שמזכיר הדבר

דְּהָא מָאן דְּאֲדַבֵּר מְלָה לְתַתָּא, אֲתַקִּין (עבירו מתפן להווא רזא דלעילא, וְכַל מָאן דְּעֵבִיד מְלָה לְתַתָּא) וְאֲתַעְבִּיד הֵהוּא רְזָא דְלַעִילָא. פְּקוּדֵי אֲוִרְיָתָא אֲלִין אֵינּוּן שִׁית מְאָה וְתַלְיָסָר פְּקוּדִין, דְּאֵינּוּן כְּלָלָא דְדַכְר וְנוֹקְבָא, וְכֹלָא רְזָא חֲדָא. (דף צ"ג ע"א)

רעיא מהימנא

וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קְדוֹשֵׁי וְנִקְדְּשֵׁי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' (ויקרא כב) פְּקוּדָא דָּא, לְקַדְּשָׁא לִיה בְּכָל יוֹמָא, לְסַלְקָא קְדוּשְׁתִּיהָ מִתַּתָּא לְעִילָא, כְּמָה דְאִיהוּ קְדוּשָׁא לְעִילָא, עַד דְסָלִיק קְדוּשְׁתִּיהָ לְאַבְהֵן וּבְנֵין. וְרְזָא דָּא, וְנִקְדְּשֵׁי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עֵילָא וְתַתָּא. עֵילָא בְּגו' דְרַגְיָן. לְתַתָּא בְּגו' דְרַגְיָן.

קְדוּשָׁה, הָא אֻקְיָמָנָא בְּכַמְהָ דּוּכְתִי, אָבַל כְּמָה דְאִית קְדוּשָׁה לְעִילָא עַל כֹּלָא, הֲכִי אִית קְדוּשָׁה בְּאַמְצְעִיתָא, קְדוּשָׁה לְתַתָּא. וְכֹלָא בְּרְזָא דְלְתַתָּא (ס"א בתלתא), קְדוּשָׁה דְלַעִילָא לְעִילָא, בְּרְזָא חֲדָא. קְדוּשָׁה בְּאַמְצְעִיתָא וְלְתַתָּא תַלַּת דְרַגְיָן דְאֵינּוּן חֲדָא.

קְדוּשָׁה, אִיהוּ סְטֵר עֲלָאָה, דְאֲשַׁתְּכַח רֵאשִׁיתָא לְכָל דְרַגְיָן. וְאִף עַל גַּב דְאִיהוּ סְטֵר טְמִירָא, וְאֲקָרִי קְדוּשָׁה. מִתַּמָּן אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוּ, דְנִהִיר בְּחַד שְׁבִילָא דְקִיקָא טְמִירָא, גּוֹ אֲמַצְעִיתָא. פִּינּוֹן דְאֲתַנְהִיר גּוֹ אֲמַצְעִיתָא, פְּדִין אֲתַרְשִׁים חֲדָא ו', דְנִהִיר גּוֹ הָא קְדוּשָׁה, וְאֲקָרִי קְדוּשָׁה. מִהָא נִהִירוּ אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוּ לְתַתָּא, סוֹפָא דְכָל דְרַגְיָן. פִּינּוֹן דְאֲתַנְהִיר בְּסוֹפָא, פְּדִין אֲתַרְשִׁים בְּנִהִירוּ, חֲדָא ה', וְאֲקָרִי קְדוּשָׁה, וְהָא אֻקְיָמָנָא.

וְכֹמָה דְאֲקָרִי קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, דְהָא קְדוּשָׁה מִיבְעֵי לִיה, רְזָא דְרֵאשִׁיתָא (ס"א דִּיהוּ רֵאשִׁיתָא) דְכֹלָא, הוֹאִיל וּמִתַּמָּן אֲשַׁתְּכַח, וְאִי הֲכִי אֲמַאי אֲקָרִי לְעִילָא קְדוּשָׁה, דְהָא תַמָּן ו' לָא אֲשַׁתְּכַח.

אֲלָא רְזָא הֲכִי הוּא וְדָאִי, וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא רֵאשִׁית (שְׁהוּא רֵאשִׁית) כֹּלָל, הוֹאִיל וּמִשָּׁם נִמְצָא, וְאִם כֹּף, לְמָה נִקְרָא לְמַעְלָה קְדוּשָׁה, שְׁהִי שָׁם לָא נִמְצָא ו' ?

לְמַטָּה, מִתַּקִּין (עושים משם לאותו סוד שלמעלה, וְכַל מִי שְׁעוּשָׁה דְבַר לְמַטָּה) וְנִלְעֵשָׂה אוֹתוֹ הַסּוּד שְׁלִמְעֵלָה. מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֵלוֹ הֵן שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, שְׁהֵן כְּלָל שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד.

רעיא מהימנא

וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קְדוֹשֵׁי וְנִקְדְּשֵׁי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. מִצְוָה זוֹ לְקַדְּשׁ אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם לְהַעֲלוֹת קְדוּשְׁתוֹ מִמַּטָּה לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁהוּא קְדוּשׁ לְמַעְלָה, עַד שְׁעוּלָה קְדוּשְׁתוֹ לְאַבּוֹת וּבְנֵים. וְסוּד זֶה, וְנִקְדְּשֵׁי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מַעְלָה וּמַטָּה. מַעְלָה בְּשֵׁלֶשׁ דְרַגּוֹת, לְמַטָּה בְּשֵׁלֶשׁ דְרַגּוֹת.

קְדוּשָׁה זוֹ הִרִי בְּאַרְנוֹ בְּכַמְהָ מְקוֹמוֹת, אָבַל כְּמוֹ שֵׁשׁ קְדוּשָׁה לְמַעְלָה עַל הַכֹּל, כֹּף יֵשׁ קְדוּשָׁה בְּאַמְצַע, קְדוּשָׁה לְמַטָּה. וְהַכֹּל בְּסוּד שְׁלִמְטָה (בְּשֵׁלֶשָׁה), קְדוּשָׁה שְׁלִמְעֵלָה לְמַעְלָה, בְּסוּד אֶחָד. קְדוּשָׁה בְּאַמְצַע וּלְמַטָּה, שְׁלֵשׁ דְרַגּוֹת שְׁהֵן אֶחָד.

קְדוּשָׁה הוּא עַד עֲלִיּוֹן, שְׁנִמְצָא רֵאשִׁית לְכָל הַדְרַגּוֹת. וְאִף עַל גַּב שְׁהוּא עַד טְמִיר וְנִקְרָא קְדוּשָׁה, מִשָּׁם הִתְפַּשְּׁטָה הִתְפַּשְּׁטוֹת, שְׁמַאֲרָה בְּשִׁבִיל אֶחָד דִּק וְנִסְתַּר תוֹךְ הָאֲמַצַע. פִּינּוֹן שְׁמַאֲרָה הָאֲמַצְעִית, אֲזוֹ נִרְשְׁמַת ו' אַחַת שְׁמַאֲרָה בְּתוֹךְ הַקְדָּשׁ הַזֶּה, וְנִקְרָאת קְדוּשָׁה. מִהָאִזֵּי הַזֶּה מִתְפַּשְּׁטָה הִתְפַּשְּׁטוֹת לְמַטָּה, הַסּוּף שֶׁל כָּל הַדְרַגּוֹת. פִּינּוֹן שְׁמַאֲרָה בְּסוֹף, אֲזוֹ נִרְשְׁמַת בְּאוּר ה' אַחַת, וְנִקְרָאת קְדוּשָׁה, וְהִרִי בְּאַרְנוּיָה.

וְכֹמָה שְׁנִקְרָא קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, שְׁהִי קְדוּשָׁה צְרִיף לוֹ, הַסּוּד שֶׁל קְדוּשָׁה לְמַעְלָה קְדוּשָׁה, שְׁהִי שָׁם לָא נִמְצָא ו' ?

אֲלָא הַסּוּד כֹּף הוּא וְדָאִי, וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי לְמַטָּה כְּמוֹ שֶׁהַמְלָאכִים הַעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה, שְׁכַתוּב

דמלאכי עלאי לעילא, דכתיב בהו, (ישעיהו 1) וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישאל קא מקדשי, סלקי מתתא לעילא יקרא עלאה, עד דאסתלק ו' רזא דשמים עלאין לעילא. פיון דאינון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדש בהו, וכדין אקרי לעילא קדוש. ולבתר נהיר ההוא נהירו עלאה, על פורסטיא דאיהו שמים. ואינון שמים תיביבין לדוכתיהו, ומתיישבו ביה בההוא נהירו, וכדין אקרי קדוש. לבתר נחית ההוא נהירו, עד דנטיל פלא חד צדיק עלאה, דרגא יקרא לקדשא כלא לתתא. פיון דאיהו נטיל פלא, פדין אקרי קדוש. ודא איהו רזא דכלא.

ומאן דשוי רעותיה בהאי, שפיר קא עביד. ומאן דשוי רעותיה, בתלת דרגין דאבהן בכללא חדא, לנחדא לון גו קדושתא דא, אי לא יכיל לשוואה רעותיה יתיר, שפיר קא עביד. וכלא לנחחא מגו קדושתא דלעילא לתתא, לקדשא כל חד גרמיה בהאי קדשה, ולנטרא ליה, למפרש פרישו דקדושתא על גביה. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל בקדמיתא, ולבתר אני יי' מקדשכם.

באן אתר יקדש בר נש גרמיה גו קדושתא דא, לאכללא גרמיה בה. פד מטי בר נש, לשמא קדישא יי' צבאות. ורזא דא אני יי' מקדשכם. דא אשפחנא ברזא דספרי קדמאי. ואנן לא עבדינן הכי, אלא לבתר יי' צבאות בלחודוי. ולבתר פד מטי בר נש למלא כל הארץ כבודו, פדין יכלול גרמיה בההוא קדשה, לאתקדשא לתתא, גו ההוא כבוד דלתתא, ורזא דא ונקדש בכבודי. ולבתר יעביד אורח פרט, לאתקדשא כלא. כמה דאנן עבדין לעמתם דמלאכי עלאי, דאמרי ברוך כבוד יי' ממקומו, דא כבוד עלאה. ולבתר ימלוך יי' לעולם וכו'.

דא כבוד דלתתא.

בהם (ישעיהו) וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישאל קדוש, הם מעלים ממטה למעלה את הכבוד העליון, עד שמתעלית ו', שיהא סוד של השמים העליונים למעלה. פיון שאותם השמים התעלו למעלה, מאיר בהם אותו הקדש, ואז נקרא למעלה קדוש. ואחר כך מאיר אותו אור עליון על הפסא, שהוא שמים. ואותם שמים שבים למקומם, והתיישבו בו באותו האור, ואז נקרא קדוש. אחר כך יורד אותו האור, עד שנטיל הכל צדיק עליון אחד, הדרגה הנכבדה לקדש הכל למטה. פיון שהוא נטיל את הכל אז נקרא קדוש, וזהו הסוד של הכל.

ומי ששם רצונו בזה, עושה יפה. ומי ששם רצונו בשלש הדרגות של האבות בכלל אחד, ליחד אותם בתוך הקדשה הזו, אם אינו יכול לשים רצונו יותר, הוא עושה יפה, והכל להוריד מתוף הקדשה שלמעלה למטה. שכל אחד יקדש את עצמו בקדשה הזו ולשמר אותה, לפרש את פרישת הקדשה עליו. וסוד זה, ונקדשתי בתוך בני ישראל - בראשונה, ואחר כך - אני ה' מקדשכם.

באיזה מקום יקדש אדם את עצמו בתוך הקדשה הזו להכליל את עצמו בה? כשמגיע אדם לשם הקדוש ה' צבאות, וסוד זה - אני ה' מקדשכם. זה מצאנו בסוד של ספרי הקדמונים, ואנו לא עושים כך, אלא אחר ה' צבאות לבדו. ואחר כך כשמגיע אדם למלא כל הארץ כבודו, אז יכליל את עצמו באותה קדשה,

להתקדש למטה בתוך אותו הכבוד שלמטה, וסוד זה - (שמות כט) ונקדש בכבודי. ואחר כך יעשה בדרך פרט, שיתקדש הכל. כמו שאנו עושים לעמתם של המלאכים העליונים, שאומרים (יחזקאל א ברוך כבוד ה' ממקומו, זה כבוד עליון. ואחר כך, (תהלים קמו) ימלוך ה' לעולם וכו', זה הכבוד שלמטה.